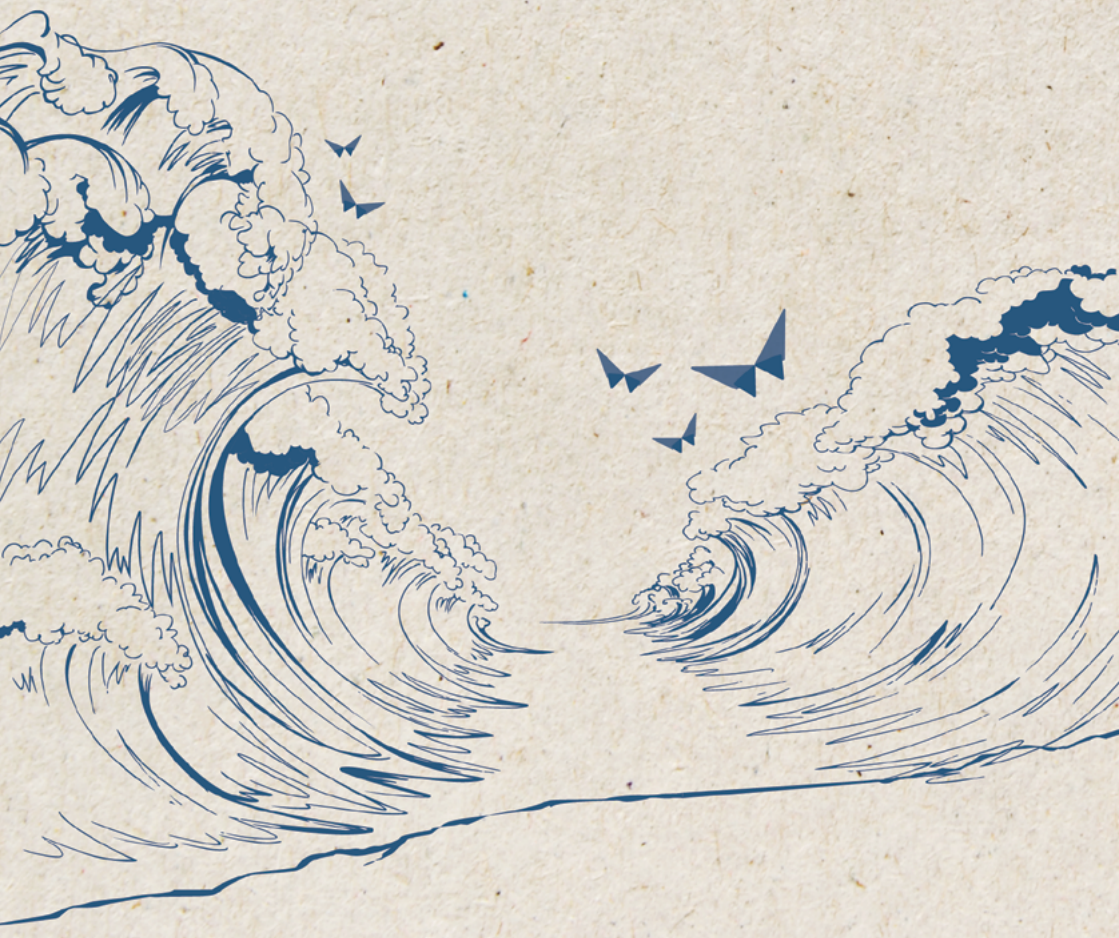

בגעגועיך חיי

שירים על
מסע יציאה

אנתולוגיית שירה על מסע יציאה

עריכה: רסל דיקשטיין
ביקוד: דניאלה בראלי ורסל דיקשטיין
עיצוב גרפי: שירה אלק
צילומים: הדסה חווה פרומר
יוזמה והפקה: קהילת הסלון הירושלמי של יוצאים לשינוי
דפוס: אלקו פרינט

”בגעגעייך חיי” -
אנתולוגיית שירה על מסע יציאה מבית ”יוצאים לשינוי”

הרברט סמואל 2, ירושלים | www.leshinuy.org | info@leshinuy.org

© כל הזכויות שמורות

ISSN-0793-310X

קו החוף

קו החוף
מפריד בין שני העולמות

עולם היבשה
ועולם הים

יוצר מקום לאלה שמחפשים
בין לבין
ובוראים לעצמם - עולם

גיל בניסטי

פתח דבר

השירים הנפלאים המובאים כאן נכתבו על ידי יוצאי ויוצאות החברה החרדית והתחילו את דרכם עוד לפני המלחמה. חשבנו לחגוג את שבוע הבחירה שהיה אמור להתקיים לאחר חג הסוכות עם אסופת שירי מסע, בחירה ודרך. וכעת כשאנחנו בתוך ימי מלחמה ממושכים עלו מספר שאלות בנוגע ליצירה: מה הערך של יצירה? האם עלינו להפסיק ליצור עד שהמלחמה תיגמר? עד שיחזרו כולם לבתיהם?

החלטנו שחובתנו להמשיך ולעודד יצירה. שיצירה העוסקת במסע החיים עשויה לתת משמעות ולתמוך בחיים שלנו כאן ביחד ובכך לקדש את החיים. המשוררים האמיצים כתבו את קריעת ים סוף הפרטית שלהם, את יציאתם ממצרים מתוך חיפוש וגעגוע אחרי האמת ויצירתם עשויה להיות דרך לכבד את הנרצחים וההרוגים במלחמה, ביניהם רבים מיוצאי החברה החרדית.

בתוך מסעות הבחירה של הכותבים אני רואה אומץ רב. האומץ להתגעגע הביתה, לפעמים לבית העבר ולפעמים לבית שעדיין איננו ידוע, האומץ לרצות ולהודות ברצון במובן העמוק שלו. האומץ לבקש אלוהים, להתאכזב ממנו ולנחם אותו. להתפלל חזק חזק מעומק הנשמה הבוכה עֲלֶיךָ וְאֵלֶיךָ (מוטי אפל). לא ליפול להגדרות. להתפלל את התפילה האישית שלי. האומץ לנחם את אלוהים (אורית סרן).

אני רוצה להגיד תודה לכל מי שכתב וכתבה ומשתפים אותנו בחבלי המסעות שלהם. היצירה הזאת חשובה לאין שיעור. מי ייתן והשאלות הרבות שעולות בה יהוו השראה עבור כל מי שמבקשים לעצב את הדרך ולבחור בחיים.

יעל אלהרר

מנהלת הסלון הירושלמי

שערים ושירים

שער ראשון דָּרָךְ

- 10נועי אָרץ // נועם בר
- 11”מזמור לדָּוִד” // מוטי אפל
- 14פְּעָמִים // בת שבע ישראל
- 16בְּאֵי בְּתִמּוֹז נִפְלְטָה // הדסה חוה פרומר
- 17סוּמָא // עומרי אברך
- 18* // רות באחג אוסטר
- 20שְׁחֵמֶט // נחמה ראקוב
- 21עוֹבֵר וְשָׁב // יעל שריד שחר
- 22* // ישראל דדון
- 24בֵּין דִּילָן לְאֵלוֹהִים // הדרה לוי ארדי

שער שני פְּתַח

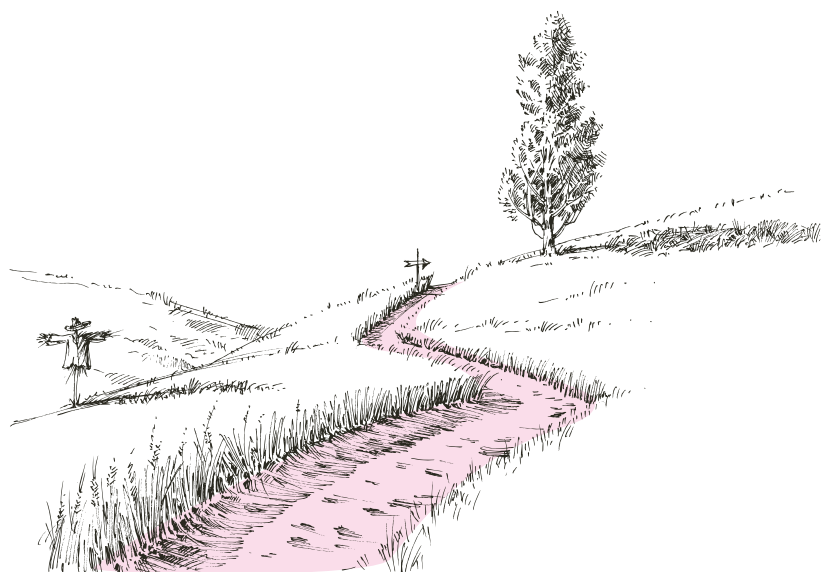
- 26פְּתִיחַת סוּגְרִים // שני קפלן
- 27אֲנִי וְאֵת וְהִתְפַּלֶּה // שמואל לבינסון
- 28רַק הַפְּעַם // שראל פוירליכט
- 31נָטַל הַנְּשָׁמָה // רסל דיקשטיין
- 32פְּתַח יְצִיאָה בְּשָׂאֵלָה // נחמה ראקוב
- 33אֲחֵרֵי הַחֲגִים // מריה אסטריכר
- 35שִׁיחָה עִם מֵר אֲמָץ // הדס קליין
- 38אֵין // אילה לרנר שלסר
- 41חֹזֵר בָּהּ, צָעֲקוּ כָּלֶם // אבישלום פון שילוח
- 45צֵא הַחוּצָה וְהִבֵּט הַשָּׁמַיְמָה // אבישלום פון שילוח

שער שלישי חלון

- 46 * // ישראל דדון
- 48 הדשא הַיֶּרֶק // הדסה ארנברג
- 52 לְמוֹלֵל וּלְמִלְמֵל // יאיר סילברג
- 53 שְׁכָבוֹת הַבְּדִידוֹת מוֹל הַפֶּלֶא // רותי ארן
- 54 מְסַכֵּת שֶׁכָּר וּמְסַכֵּת בָּנִים // הדרה לוי ארדי
- 56 אֶל תִּשְׁלַח יְדֶךָ // הדסה חוה פרומר
- 58 מָה הַטַּעַם // בת שבע ישראל
- 59 מִי שֶׁעָזַב // אבישלום פון שילוח
- 60 פְּרָגְמָנֵט // רסל דיקשטיין

שער רביעי בית

- 62 מִי בֵּית // שרה פרבר
- 63 יָפוּ // יעל זלמן
- 64 * // שני קפלן
- 65 חֶפְשִׁיָה לְאַהֵב // נחמה ראקוב
- 66 וּבִיּוֹם הַשְּׂבִיעִי // הדרה לוי ארדי
- 67 חֶזֶק // הדס קליין
- 68 וּבְאַחֲרֵיתִי // אורית סרן
- 69 הַסֵּכָה // אורית סרן
- 70 וְדַע שְׂמוּצָא הָאָדָם מִן הַבְּרוֹז // אבישלום פון שילוח
- 71 לרות // שני קפלן

שער ראשון

דָּרָךְ

נועי ארץ

נועי ארץ תכלת בכבשן,
קול שדי מתוך העשן.
ותגע יד בגוף הנביאה,
ואש אחזה בתוך הבבואה.
קרע שאף ארגמן בתוליה,
נפש אשר ענתה בין ירכיה.
שאפה נטפה ריח חרובים,
ותפל ותרדם אל תוף הכרובים.
ואין נביאה וקדושה איה,
ולש לביאה ואשה הנה.

נועם בר

”מִזְמוֹר לְדָוִד”

אורות כְּבוֹיִים
חֶשֶׁךְ בְּכֹל הַהִיכָל
שִׁירַת דְּבִקוֹת עוֹלָה וּמִתְחַזְּקֵת
מִלְטָפָת, גּוֹעֵשֶׁת, מְחַבֶּרֶת וּמִנְתַּקֵּת

בִּישִׁיבָה כְּפוּפָה
פָּנָה צְדָדִית
לְבַדִּי, אֵין מִי שְׁיִרְאֶה
מְרַגֵּשׁ, אֶף שׁוֹנֵה

מִזְמוֹם חֲרִישִׁית
מְצַטְרֵף לְמִנְגִּינָה
קוֹל שְׁאִינוֹ נִשְׁמָע
רַק בְּתוֹכִי, עֵמֶק בְּקֶרְבִּי

פָּרֵץ גַּעְגּוּעִים
עֲזִים וּמְרִים
סַעְרָה הַמִּתְפַּרְצֵת בְּאַפְלָה
בְּשִׁקֵּט בָּאָה צְעָקָה גְדוֹלָה

”כִּי אֵלֶיךָ בָּגִיִּיא צְלִמּוֹת”

מִיִּמִּינִי וּמִשְׂמָאלִי
גַם מִלְפָּנַי, מֵאַחֲרַי
אוֹיֵרָה שֶׁל קִדְשָׁה
שְׁעַת סְעוּדָה שְׁלִישִׁית רְצוֹן הַרְצוֹנוֹת

חַר שָׁחַר
בְּלִי תַחְתִּית וּתְכוּלָּה
נִפְעַר בְּלִבִּי בְּחִזְקָה
וְאִינִי יוֹדֵעַ עַל מָה וְלָמָּה

דְּמַעָּה עוֹלָה
נְעַמְדַת בְּפִתַח, מִתְגַּנְבֶּת
מְבִיאָה אֶתָּה עוֹד אַחֲרַיָּה
בְּכִי מֵרַשׁ הַנְּשֻׁמָּה עָלֶיךָ וְאַלְיָה

אוֹתוֹ הַנִּגּוֹן
אוֹתָהּ הַתְּפִלָּה
בְּעִינֵיהֶם הַנוֹצְצוֹת מֵהָאֶפְלָה
בְּבִטָּת תְּשׁוּקָה שֶׁל קִדְשָׁה

”שְׁבִטְךָ וּמִשְׁעַנְתְּךָ הֵמָּה יִנְחַמְנֵנִי”

הָאֱמָנָם כֵּן?

מִדּוּעַ אֶצְלִי הַהֲרָגָשָׁה
שְׁזָהוּ סִימָן שְׂאֵלָה

מוֹטִי אֶפֶל

צילום: הדסה חווה פרומק

פְּעָמַיִם

לוֹ רַק יִכְלָתִי לַחֲיוֹת פְּעָמַיִם,
הֵייתִי מִתְחַתֶּנֶת פֶּעַם אַחַת
עִם בֶּן תּוֹרָה אֲמַתִּי
רַק בְּשִׁבִיל לַעֲשׂוֹת לְהוֹרִים שְׁלִי נַחַת.

לוֹ יִכְלָתִי לַחֲיוֹת פְּעָמַיִם,
הֵייתִי מְקַצֶּצֶת אֶת הַשָּׁעַר
רַק כְּדֵי לְבַדֵּק אֵיךְ זֶה מְרַגֵּשׁ
לַחֲיוֹת עִם קִרְחָת.

לוֹ יִכְלָתִי לַחֲיוֹת פְּעָמַיִם,
הֵייתִי מִתְנַתַּחַת וּמִשְׁנָה מִגֶּדֶר
רַק כְּדֵי לְבַדֵּק אֵיךְ זֶה מְרַגֵּשׁ
כְּשׁוֹפְנִים אֵלַי בְּלִשׁוֹן זָכָר.

הֵייתִי מוֹכֶרֶת אֶת גּוֹפִי לְשֵׁטֶן
וְלֹא נִחְרַדֶּת מִמֶּלֶה כְּמוֹ סֶרֶטֶן
הֵייתִי מְעַשֶּׂנֶת, בּוֹלַעַת וּמְזַרְקָה
וּמִטְבִּיעָה אֶת עֲצָמֵי בְּאוֹרְגִזְמוֹת שֶׁל תְּשׁוּקָה.

הייתי חיה על זרעים
ומרימה משקולות
ומחפשת את אלהים
במקדש של בתולות.

הייתי מקימת יחסים
בלי הגנה
ומשנה את הכתבת
פעמים בשנה.

לו רק יכלתי לחיות פעמים,
הייתי מרשה לעצמי להתאהב
בלי שום בעיה למות, ואז לחיות שוב,
אם ישברו לי את הלב.

אז למה זה פתאום נראה לי
כמו טעות שיש בה חטא
לבזבז את הפעם היחידה שיש לי
מבלי לעשות את מה שרציתי באמת...

בת שבע ישראל

בְּאֵר בְּתַמוּז נִפְלְטָה

הַגּוֹף הוּא אֲשֶׁלְיָהּ אֲנִי חוֹתֶמֶת אֶת גְּזֵר דֵינֵי בְּלַחֵשׁ
בְּאֵר בְּתַמוּז נִפְלְטָה מֵהַגּוֹף
אֶל הַפְּרִדָּסִים בְּקִצָּה הָעִיר
פָּשֵׁט רִמְזוֹ דְרֵשׁ סוּד
הִירָק מַחְלוֹנוֹת הָאוֹטוֹבוֹס קוֹרֵץ לִי
מִדְגָּדָג נִשְׁמָה פְרוּמָה מִבֵּית
בְּכָל הַדְּמִיוֹנוֹת אֲנִי רִצָּה כְּמוֹ גּוֹפֵי הוּא אֲשֶׁלְיָהּ בְּאַמֶּת
רְגֵלִי כְרוֹכוֹת בְּמִנְהַרָה שְׁחוֹרָה
נִקְיָק צֵר
(יֵשׁ אֹר בְּקִצָּה הַמְּנַהֵרָה/כְּבָה וְנִכְבָּה
כְּבָה וְנִכְבָּה)
לְגוֹפֵי חֲלָצָה בְּצַבֵּעַ הַשָּׁמַיִם
(תִּשְׁעָה כְּפַתוּרִים, תִּשְׁעָה יְרַחֵי לְדָה)
גְּבוּל חֲמָשִׁים אַחוּז כְּתָנָה כְּגִבּוֹל הַחֲלִימָה

הַדָּסָה חוּוֹה פְרוּמֵר

סוּמָא

גֶּשֶׁם דִּק
נוזל על הקירות
זֶרֶם חֶלֶק
על זְרוּעוֹתַי הָעִירְמוֹת

הַתְּפִלִּין וְהַתְּפִלוֹת
שֶׁל אֲבוֹת אָבִי
מִתְּפַתְלוֹת כְּסִרְפֹּדֶת
עַל אֲמוֹתַי שְׁלִי

וְהֵן אֵינָן בּוֹעֵרוֹת
רַק לּוֹחֲשׁוֹת צְלִילִים
עַל אֹרֶב בֵּין הַמְּסוּרוֹת
וּצְלָלִים בְּפִסּוּקִים

מָה שֶׁעֵבַד לִפְנֵי דוֹרוֹת
בְּתוֹכִי מְחַפְּשִׁים
וְלִי אֵין שׁוֹרוֹת
רַק מְלִים

וּמָה יֵשׁ בְּתוֹכִי לְרֵאוֹת
מְחַשְׁבוֹת
עַל עַל הַדּוֹרוֹת
עַל גֶּשֶׁם בְּשָׂדוֹת
עַל הָאֵב וְהַסֵּב שְׂאֵהָהּ
אִם יִחְזִיקוּ הַקִּירוֹת

עוֹמְרֵי אֲבֵרֶךְ

*

אני לא יוצאת בשאלה
לא השארתי אדמה חרוכה
ולש בי געגוע

אחרי כל השנים, השנויים
אחרי השחר והלבן
אחרי הכעסים והפחדים
הפצולים והזהויות
אחרי החפש המשחרר
האופוריה
אלו החיים עצמם

נשמתי מבקשת
להשתמש בכל הצבעים
ללקט את הצוף מכל פרח
לעצר לרגע להנות מהנוף
לראות את הדרך שסללתי ביזע
באבל הפנימי
בנשל שהשלתי הפרוס לו
באור היוצא מתוכי
מקרינ על סביבתי
אני לא יוצאת בשאלה

אָנִי חֵיהָ חַיִּים בְּהִירִים
יֵשׁ לִי קֶשֶׁר עִם הַהוֹרִים
לוֹבֶשֶׁת מְכַנְסִים
וּמְדַבֶּרֶת עִם אָבָא שְׂבֻשְׂמִים

רות באחג אוסטר

שְׁחַמְט

בְּצַעַד הַרְאֵשׁוֹן
הַיִּיתָ לְחִילַת שְׁחָרָה
עוֹשֶׂה כְּכַתוּב
רוֹגְלַת מִצְוֵה וְעִבְרָה

בְּצַעַד הַשְּׁנִי
הַיִּיתָ לְפָרְשִׁית מְזַגְגֶּת
פַּעַם בְּקוֹ יֵשֶׁר לְתוֹךְ הַמַּחְנֶה
פַּעַם בְּאַלְכֶסוֹן מְחוּצָה לוֹ

בְּצַעַד הַשְּׁלִישִׁי
הַיִּיתָ לְמַלְכָּה לְבָנָה
שְׂבָאָה עִירְמָה מִמַּעֲשִׂים
לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ

שח

בְּצַעַד הָאֲחֵרוֹן
הִצְרַחְתָּ נִפְשֶׁךָ
וְנִפְלַתָּ עַל חֶרְבֶּךָ
בְּפָנָיו
כִּי מַעוֹלָם לֹא חִפְצָתָ
בְּמוֹת הַמֶּלֶךְ
כִּי אִם בְּאַהֲבָתוֹ

מט

נחמה ראקוב

עוֹבֵר וְשׁוֹב

סְבִי חֲזֵר בְּשֵׁאלָה
וּבְזִקְנָתוֹ חֲזֵר בְּתִשׁוּבָה.
כִּלְנֹ חוֹזְרִים בְּשֵׁאלוֹת.
כִּלְנֹ חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבוֹת.
יוֹם יוֹם אֲנַחְנוּ עוֹבֵר וְשׁוֹב שֶׁל שְׁאֵלוֹת וּתִשׁוּבוֹת.

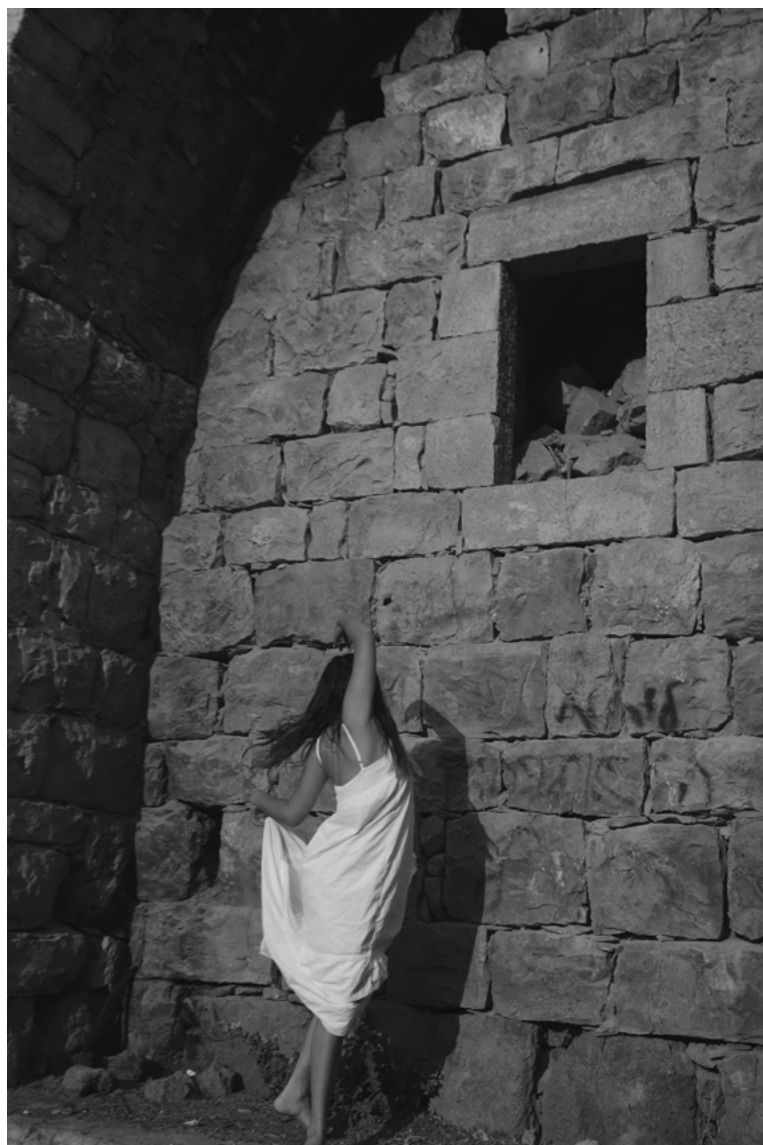
יעל שריד שחר

*

אִמְתַּח תִּיָּדִים שְׁלִי
אֲנִסָּה לַעֲשׂוֹת יוֹנָה
שִׁתְּעִיף אוֹתִי מִפֶּה
לְמָקוֹם
שֵׁם אֵין אֹר אוֹ חֶשֶׁךְ
עַל פְּנֵי תְהוֹם
רַק רוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת
עַל מִשְׁהוֹ שְׂאֵתָה לֹא יְכוֹל לְשִׁים עֲלִיו
לֹא אֶת הָאֶצְבָּע
וְלֹא אֶת הַלֵּב

ישראל דדון

מתוך: שירי עזובה לאהבה
הוצאת הליקון (2020)
בעריכת דרור בורשטיין.

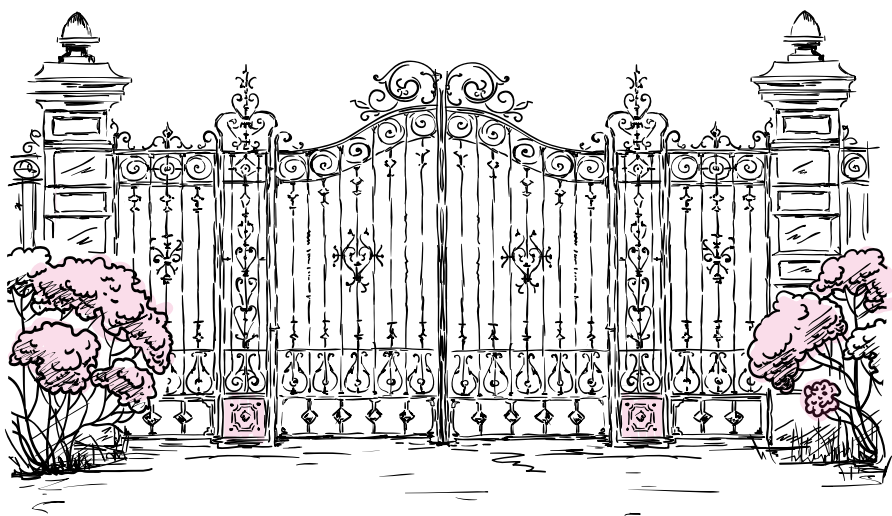

צילום: הדסה חווה פחומר

בין דילן לאלוהים

ירושלים-ניו-יורק,
בעל כרחי יהדות
שברחה מרודפיה
אל האמנות
איפשהו בין דילן
לאלוהים בגלות,
מתגעגעת למסלת ישראלים,
בתוך הראש סופות, מורשת איובית,
שלושה רעים עומדים עליך,
כופרים עליך, פלשתית.
אפלו השירים לא מצליחים לגעת,
יותר מדי ילדה טובה, נמנעת.
ראיתי פעם מרחק מלים
את כל הלבבות הנשברים
של כל אשפיזי העולם הזה
מוציאים דבר מן הדברים
ובכל תהו ותהו קמים,
אחת מול רבנים,
וכל העולם כלו בכי רב מאוד,
וקול בדידי ישק למאורות
להציל נפשות מהתהו הזה
עד התהו הבא.

הדרה לוי ארדי

שַׁעַר שְׁנַי

פֶּתַח

פְּתִיחַת סוּגְרִים

שִׁיחָה הַיּוֹם הַזֶּה

סוּגְרִים

לֹא הַמְּנִיפֶסֶט הָאָרֶץ הַחַד

סְחָרְחוּרוֹת סְחָרְחוּרוֹת

הַצָּהָרוֹת

הַשְּׁעָרוֹת

עֲשָׂרוֹת דְּבָרוֹת.

רַק כְּמָה מְלִים פְּשׁוּטוֹת

הַתְּחִלָּה וְסִיּוּם מִתְעַגְלִים זֶה אֶל זֶה

עֲצוּרִים קְצָרִים

תְּנוּעוֹת זוֹרְמוֹת

שִׁיבְהִירוֹ הַכֹּל

שִׁיפְקָחוּ אֶת עֵינֵי כְּפִתְחוּ שָׁל אוֹלָם

שְׂאֵמֵר בְּאַנְחָה

בְּרוּחָה

אַהֶה.

שְׁנֵי קִפְלָן

מתוך גיליון 125 של כתב

העת "הליקון" (2018).

אֲנִי וְאֵת וְהַתְּפִלָּה

וְמָה זֶה כְּבָר יָם
אִם לֹא גַל נִשְׁבֵּר אֶל חוֹף
דְּמָעָה נוֹשֶׁרֶת עַל כֶּתֶף
שְׁחָף צוֹעֵק בְּדִידוֹת

מָה זֶה יָם אִם לֹא
אֲנִי וְאֵת שְׁלוֹבֵי אֶצְבָּעוֹת
שְׁקִיעָה זוֹרְקֵת בְּנוֹ צְבָעִים
וְשְׁחָף מִמַּעַל זוֹעֵק תְּפִלָּה

מָה זֶה תְּפִלָּה אִם לֹא
אֲנִי זוֹרֵק תְּקוּתִי אֶל הַגְּלִים
וּמְחֻכָּה
אֲבָנִים שְׁחָקוּ הַמַּיִם
שְׁחָפִים צוֹלְלִים
וְעוֹדְנֵי מְחֻכָּה

מָה זֶה יָם
אִם לֹא
אֲנִי
וְאֵת
וְהַתְּפִלָּה

שמואל לבינסון

רַק הַפְּעַם

יֵשׁ צָלָלִים
שֶׁלֹּא נוֹתְנִים לִי לְחֹשֶׁב
וְיֵשׁ צָלָלִים

יֵשׁ צָלִילִים
שֶׁלֹּא נוֹתְנִים לִי לְחֹשֶׁב
וְיֵשׁ צָלִילִים

וְאַתָּה הָרִי אֱלוֹהֵי הַצְּלִילִים
וְאֱלוֹהֵי הַצָּלָלִים
וְאַתָּה הָרִי הַחֶשֶׁךְ הַמְּנַגֵּינָה וְהַמְּלִים
אֲזַ תִּנְגֵן לִי רַק הַפְּעַם
רַק הַפְּעַם

יֵשׁ אֶהְבוֹת
שֶׁלֹּא נוֹתְנוֹת לִי לְחִיוֹת
וְיֵשׁ אֶהְבוֹת

יֵשׁ אֲכֻזָּבוֹת
שְׁלֹא נוֹתְנוֹת לִי לְחִיּוֹת
וְיֵשׁ אֲכֻזָּבוֹת

וְאַתָּה הָרִי אֱלֹהֵי הָאֲכֻזָּבוֹת
וְאַלֹהֵי הָאֶהָבוֹת
אַתָּה הָרִי הָאֶהָבָה וְהָאֲכֻזָּבָה וְהַשְׁנֹאָה
אֲזַ תֵּאָהֵב אוֹתִי רַק הַפְּעַם
רַק הַפְּעַם

שְׂרָאֵל פּוֹיֵרֵלִיכְט

צילום: דסרה חווה פחמר

נְטִילַת הַנִּשְׁמָה

רוחות חיי, אַרְחוֹת חַיִּי.
זְרַמִּי אוֹיֵר בָּאוּ,
הַפִּיחוּ בִּי טַעַם חַיִּים
וְהַתְּפוּגְגוּ.
פְּנִטוּמִים נִשְׂאוּ מִשְׁאֶלֶת מוֹת,
צְפְרִירֵי בְּקָר הַשִּׁיבוּ רוּחוֹת שֶׁל תְּקוּהָ,
הַשְׂדִּים חֲגְגוּ כָּל הַלֵּילָה, וְהַרְפְּאִים חֲסֹכוּ מִרְפֵּא
הַיִּתִּי שֵׁם.
בְּכֻלָּם.
נְפֶשׁ. רוּחַ. חַיָּה. חִידָה.

רסל דיקשטיין

פְּתַח יְצִיאָה בְּשֵׂאלָה

הַבַּיִת עוֹמֵד לְלֹא דָלֶת
שֶׁלֹּא יִהְיֶה יְחוּד
עַל מִפְתָּנוּ תְּלוּיָהּ מְזוּזָה
שֶׁאֶסוּרָה לְנִשּׁוֹק לְעַרְלוֹת שְׁפָתַיִם
וְאַחַד בְּצִיצִית עוֹמֵד שָׁם
מִנְפַּנֵּף לָךְ שֶׁאֲרַבֵּעַ כְּנִפּוֹת הַיְקוּם שִׁיכּוֹת לוֹ
וְאֵת,

מִצּוּהַ שֶׁאֲרַעִיּוֹת גְּרָמָה
וּמִזְמַן חֶלֶף זְמַנָּה

*

הַבַּיִת עוֹדֵנוּ עוֹמֵד לְלֹא דָלֶת
עִירָם מִתְּשִׁמִּישֵׁי מִצּוּהַ
וְלֹלֵא כְּסוּיִים לְפִתְעַ רְאִית
שֶׁבְעֶצֶם יֵשׁ דָּלֶת,
וְהִיא לְכֹל הַבָּאִים בְּשֵׂאלָה - פְּתוּחָה

נחמה ראקוב

אַחֲרֵי הַחֲגִים

אַחֲרֵי הַחֲגִים עוֹלִים אֶצְלִי מִן הַשָּׂאוֹל
נִמְשָׁכִים בַּפְּרוּרֵי הַנֶּפֶשׁ
שֶׁהוֹתַרְתִּי מֵאַחֲוָרֵי.
נִזְוָנִים מִקִּיץ אֶרֶץ מִדֵּי
וְחִבּוּקִים שׁוֹנְמִשְׁכוּ אֶךְ רָגַע קֵט.

הַמִּים בְּמַקְלַחַת אֶפְרַיִם
עֲצֵלִים
נִגְרָרִים בְּחֶסֶר עֲנִין בֵּין בְּלִטּוֹת אֶ-סִּימְטְרִיּוֹת
דְּמוּתֵי לֹא נִשְׁקָפֶת בְּהֵן.
בְּשׁוּם פָּנִים וְאַפֵּן לֹא.

עֵיפָה וּדְרוּכָה אָנִי מִדְּשָׁדֶשֶׁת בֵּין תִּשְׁרֵי לְאוֹקְטוֹבֵר.
הִיְהוּדֵי הַגְּלוּתִי שְׁבִתוֹכִי מִשֶּׁהֵק מֵאַרוּחָה אַחֲרוֹנָה
שֶׁל חַג,

אָנִי נֵר זְכוּרֹן שְׁקִפְצָה עָלָיו הַדְּמִנְצִיָּה.

אֲחָרֵי הַחֲגִים עוֹלִים אֶצְלִי מִן הַשָּׂאוֹל

בְּעֵנְנָה שֶׁל שְׂדוּנִים עִם זִיק זְדוּנִי

וְתֵל אָבִיב מְקַבֶּלֶת אוֹתִי אֵלֶיָּהּ

בְּיָדַיִם מְצַלְקוֹת וְחִיוֹךְ חֶסֶר שְׂנִים.

אֲלוֹהִים, כְּמָה אָנִי רוֹצֵה לְהִתְמַסֵּר לְחִבּוּק הַזֶּה.

מְרִיָּה אֶסְטְרִיכֵר

שיחה עם מר אִמֶץ

לקפץ.

לקפץ.

לקפץ.

אבל.....

יש מקום לאבלים. חשוב לשמע אותם. לדיק אותם.

לענות להם.

ואם התשובות מספקות,

נשאר לנהל שיח עם מר אִמֶץ.

- שלום.

- שלום.

- אני רוצה לשנות משהו בחיים שלי.

- אוקי... זה לא זול, כן?

- כן, יודעת...

- זה גם מפחיד מאוד.

- יודעת. חשבתי על זה המון.

- אהא. חשוב לי לציין שישנן תופעות לוואי לא נעי-

מות לפעמים.

- כמו מה?

- בדידות, חרדה, עצב ולעתים כשלון.

- וואו.. אממ... מה הסבירות?

- הסבירות גבוהה ולכן חשוב לי לציין את זה.
- אז עדיף להשאיר עם המכר בעצם?
- לא אמרתי את זה.
- צינת סכונים גדולים. אבל איך אזוז קדימה אם לא אסתכן? איך אדע מה היכולות שלי אם לא אבדק ואמתח את הגבולות שלי? איך אדע אם יכלתי יותר אם לא בדקתי?
- שאלות טובות.
- אתה איש מכירות גרוע, שתדע.
- לא. אני איש מכירות מצין.
- הסבר...?
- ענית לעצמך. יש לך רצון ויש לך חששות. עכשו זה חשוב פשוט של מה עולה על מה.
- ומה אם אכשל?
- יכאב. אפלו מאוד. אבל מה אם לא?
- קחי בחשבון התרסקיות, זה חשוב להיות ראלית. אבל בו בזמן תקיפי את עצמך בכוח פנימי וחיצוני להתמודד אתן.
- אוף, בא לי פשוט וקל יותר.
- מבין אותך.

- ואתה עדין ממליץ?
- בודאי. התחושה שהתגברת והצלחת והתרחבת
- כבת אדם כל כך עלאית. משכרת. חזקה. העולם לא
- נראה אותו הדבר אחר כך.
- מר אמץ?
- כן?
- תודה, אני זזה.
- לאן?
- זה משנה, להכשל או להצליח? אני זזה. לוקחת
- צעד אל עבר הלא נודע ומוכנה למה שיבוא.

הדס קליין

*בתמונה: רגעי אימה (!!!) מלאי שלווה ותחושת חיות שאין לתאר.

אין

אלהים שלי אין לו דמות הגוף
וגם לא דמות הנפש
הרגתי אותו כמו טורקי
ונחתי מעל גופתו הגוססת
לאלים בני אלפים לוקח זמן למות

אלהים שאין לו דמות הגוף
ואין לו דמות הנפש
קרעתי עליה מחשוף בחלצתי
משכתי באבלי את פאתי מעלי
בצוחת צפרני קעקעתי על עורי
צפור פורחת מכלוב
בורחת ממך

אלהים שאין לו גוף ואין לו נפש
עדין מדמם
הוא שוכב על מטת הפתולוג
סבת המות: אינה

אין גוף
אין נפש
אין אלהים

איך כותבים הספד על מי שאין לו נפש ואין לו גוף
ואין לו כּבֵר מאמינה אולי לא היתה לו אף פעם
היית אלהים גדול
אבל לא היתה לך צורה
ולא היתה בך נפש

את אלהים שלי אני עוטפת בתכריך חסר צורה
קוברת ארון מלא באין
אולי מחר אשתטח על הקבר
אאסף קצת מים קצת חול
צלע משלדו
אברא לי אלהים חדש

איילה לרנר שלסר

צילום: הדסה חווה פרומר

חֲזֹר בְּךָ, צַעֲקוּ כָּלֶם

בְּקִשׁוֹנֵי זְכוּרוֹת נְעוּרֵי הַכְּמוֹסִים,

חֲזֹר בְּךָ!

הַפְּצִירוּ בִּי לְהַבֹּת גְּעוּגוּעֵי הַהוֹמִים,

חֲזֹר בְּךָ!

פְּתוּנֵי עִירִין קְדִישִׁין וּשְׂרָפֵי-מַעֲלָה,

חֲזֹר בְּךָ!

קְרָאוּ לִי בְּתֵי מְדַרְשׁוֹת וְהִכְלִי קֹדֶשׁ,

חֲזֹר בְּךָ!

שִׁידְלוּנֵי מוֹרֵי וְרִבּוֹתֵי וְרַעִי,

חֲזֹר בְּךָ!

הַפְּגִיעוּ בִּי צְדִיקִים וְרָאשֵׁי-יִשְׂבֹּת,

חֲזֹר בְּךָ!

שְׂגַעוּנֵי עֶסְקָנִים וּמְחִזִּירִים בְּתִשׁוּבָה,

חֲזֹר בְּךָ!

בְּכֶתֶה עָלַי אִמִּי בְּהַדְלָקַת נְרוֹת שְׁבֶת,

חֲזֹר בְּךָ!

חֲזֹר בְּךָ!

צַעֲקוּ כָּלֶם

חֲזֹר בְּךָ!

צַעֲקוּ הַשָּׁמַיִם

חזר בך!
צַעֲקוּ הַכּוֹכְבִים
חזר בך!
וְנִטֵּל בְּגֵן עֵדֶן
וְאַתָּה בְּרֹאשׁ
וּפְדִיּוֹנוֹת עַל הַשְּׁלַחַן
וְחִסְדִּים לְאֵין מִסְפָּר
וְכבוֹד וְגְדוּלָה וְעוֹלָם הַבָּא.

וְרַק אֱלֹהֵי לְחַשׁ לִי -

לך לך

מֵאַרְצֶךָ וּמִמּוֹלְדֹתֶךָ

לך לך

מִבֵּית אָבִיךָ

לך לך

אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ.

לך לך.

וְיִוְצֵא אוֹתִי הַחוּצָה וְיֹאמֶר:

הֲבֵט נָא הַשְּׁמִימָה

וְסִפֵּר כּוֹכְבִים.

אבישלום פון שילוח

מתוך: שער האשפות

הוצאת בלימה לספרות יהודית רדיקלית,

ירושלים-ברלין (2023)

צֵא הַחוּצָה וְהִבֵּט הַשָּׁמַיְמָה

”למה לא נטיתם בעצמכם לדרך הטוב כמו אברהם?
כשראה את אלילי תרח אביו, פנה מהם ונטה ללכת
אחרי אלוהיו. וכשם שהוציא אלוהים את אברהם
החוצה ואמר לו: 'צא מאיצטגנינות שלך', מוטל
עליכם לצאת מכל הדברים שנולדתם בהם, כפי
שנאמר, וכשתזכו להגיע לאותה מדרגה של אדם
בשלמותו תוכלו לשבת על הכסא בשלמות”

דברי האדון

בְּכֹל יוֹם וְיוֹם צְרִיף אָדָם לְרֵאוֹת עֲצָמוֹ
כְּאֵלוֹ הַיּוֹם יֵצֵא בְּשֵׂאֵלָה.
וַיִּשְׂאֵל מֵאִין בְּאֵתִי,
וּלְאֵן אֲנִי הוֹלֵךְ,
וְלִמָּה זֶה
אֲנֹכִי.

וּבְכֹל יוֹם וְיוֹם מִכָּה מְלֵאף עַל קִדְקוּדָה
שֶׁל נִשְׁמָה יוֹצֵאת בְּשֵׂאֵלָה,
וְלוֹחֶשֶׁת לָהּ: קוּמִי צְאִי
מִתּוֹךְ הַהִפְכָּה.
וּבְכֹל עֵת וְעֵת, בֵּת קוֹל אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת
בְּחֻלְלֵי לֵב הָעוֹלָם,
וְלוֹחֶשֶׁת: צֵא, אָדָם.

צא מגבולות מסגרת דיוקנך,
והבט השמימה וספר נא כוכבים,
צא מאצטגנינות שלך, צא
ורקד בכבשן האש.

צא וראה חיים אשר אהבת,
צא ולמד, צא ושאל,
צא והיה אחד
בעולם.

שהעולם כלו בעבר אחד,
ואתה
בעבר השני ---

וזה
סוד היציאה.

אבישלום פון שילוח

מתוך: שער האשפות, הוצאת בלימה לספרות יהודית
רדיקלית, ירושלים-ברלין (2023)

שַׁעַר שְׁלִישִׁי

חֵלּוֹן

*

וְאֵת הַכָּאֵב חִלְקוּ לְמַלִּים וּמַלִּים חִלְקוּ לְפָנִים
וּפָנִים לְלִשׁוֹנוֹת
וְאֵלֶּה לְשׁוֹנוֹת הַכָּאֵב
כָּאֵב הָרֵס פָּצַע חַר חֲתָךְ דָּם
וַיֵּשׁ לְשׁוֹנוֹת שְׁאִינָן בְּעוֹלָמָנוּ
וְאִם יוֹרְדִים הֵם וּמְצַמְצָמִים עֲצָמָם מִן עוֹלָמוֹת
עֲלִיוֹנִים
יוֹצְרִים חֲרִים גְּדוֹלִים
וְאִינָם מְדַבְּרִים בְּשִׁפְתָנוּ
וְעֲדָרִים עֲדָרִים מִשְׁתַּרְשָׁמִים
בְּנִימֵינוּ בְּדַמָּנוּ וּבְגוֹפָנוּ
עַד שְׁמֻקְבָּלִים הֵם שְׁמוֹת וּלְשׁוֹנוֹת וּפְרָצוּפִים
וְכָאֵב נִהְיָה פָּצַע
וּפָצַע נִהְיָה חַר
וְחַר נִהְיָה הָרֵס
וְהָרֵס נִהְיָה חֲתָךְ
וְאִין מְגָאֵל אָדָם עֲצָמוֹ אֵלָא בְּדָם
וְאִינוּ יְכוֹל לְהַגְאֵל בְּדָם אַחֲרִים
וְהָדָם כָּאֵב הוּא וְאִשְׁלֵיָהּ
וּמִשְׁחִית אֵת הָאָדָם
וּמְטַמֵּא אֵת עֲזַרְתֵּי הַגּוֹף

וְאֵין פּוֹתֵר הוּא
וְאֵין לוֹ פְּנִים
וְאֵין לוֹ סוּף
וְאֵין שׂוֹאֲלִים
וְאֵין מְבִינִים רְאשִׁיתוֹ
עַד שְׁחֹזֵר אָדָם לִהְיוֹת תְּהוֹ
וְשׁוֹב נְשָׁנִים לְשׁוֹנוֹתָיו
בְּגוֹפּוֹת אַחֲרֵים
וְעֵינַיִם לָהֶם

ישראל דדון

מתוך: שירי עזובה לאהבה
הוצאת הליקון (2020)
בעריכת דרור בורשטיין.

הַדְּשָׂא הַיֶּרֶק

אָנִי לֹא אֶגִּיד שְׁזֶה לֹא כּוֹאֵב
וְאָנִי לֹא אֶתְיַפְיֶיךָ
לֹא אֶגִּיד שְׁאֲנִי לֹא מִתְגַּעְגַּעַת
לְפָקָאֵלֶע שֶׁל שְׂאֲבָעֵס
לְשִׁימְחָעֵס תִּיירָה
לְסִכְרִיּוֹת שֶׁל בֵּר מְצוּהָ
כִּי כְּשֶׁאֲנִי כָּל כֶּךָ רְחוּקָה
כָּל כֶּךָ קָל לְרְאוֹת רַק אֶת הַטּוֹב
וּבְרוּר שֶׁהַדְּשָׂא יֶרֶק יוֹתֵר
כְּשֵׁיִשׁ עֲשָׂרָה יְלָדִים שֵׁיִשְׁקוּ אוֹתוֹ.
הָאֲחָדוֹת הַזֹּאת
שֶׁל תְּפִלָּה בְּבִקְרָה
וּפְתִיחַ סִימְבּוּלֵי
שְׁבוּ מוֹדִיעָה אָנִי
עַל הַסִּבָּה לְקוּם בְּבִקְרָה
וְאֵיךְ אֶפְשֶׁר לְקוּם
כְּשֶׁאֲנִי.
כִּי יֵשׁ לִי אֵיךְ
יֵשׁ לִי כָּל כֶּךָ הֶרְבֵּה אֵיךְ
וְכָל כֶּךָ מְעַט לְמָה
אָנִי כּוֹסֶפֶת לְזִמְרֵיּוֹת שַׁבָּת

לחמימות
שבשפה
זה מרגיש כל כך רחוק
להתגעגע לסבא
אבל סבתא
הכינה את המרק הכי טעים
בלי פלפל
בקשי מלח
וכל כך טעים
דמי חנכה
שקל
לא יותר
ובלון ענק לא מנפח
ותופסת בסכות
כשפתאום כלם אחים
גוחרים ביחד
ואין צרך בנימוסים
וכן, הנה קשה
אבל
לא על זה אני מדברת

כָּל כֶּךָ חִסְרָה לִי הַיִּדְיִשׁ
בְּמֵאֲמַעַ
וְאֲנִי עֲקוּרָה
וְכָל כֶּךָ מְנִסָּה
לְחֹזֵר לְשָׂרְשִׁים שְׂאֲנִי עֲצָמִי כְּרִתִּי
מִי יִשְׁמַע
כִּמָּה קֶשֶׁה
הִיָּה לְכָרוֹתָם
וְאֲנִי שׁוֹב רוּצָה לְבִכּוֹת
בְּשִׁמְעַ קוֹל שׁוֹפֵר
כִּי לְרֵשׁ אֵין קוֹל
וְכִי אֲמָא הַבְּטִיחָה דְּוִקָּא לִי
עוֹף לְשִׁבְתָּ.

הדסה ארנברג

צילום: הדסה חווה פרימור

לְמוֹלֵל וּלְמִלְמֵל

לְמוֹלֵל וּלְמִלְמֵל.
עֲכָשׁוּ כָּבֵר אֵין עִם מָה.
כָּל הַפְּעָמִים שְׁמִלְמֵלֶת אֶתְּוֹן, עֲכָשׁוּ רַק שְׁקֵט בְּיַחַד.
עֲכָשׁוּ לְמַעַךְ אֶת יוֹנָה וּוּלָהּ.

הַיִּיתָ מֵת לְצֵאת לְשׁוֹק וְלִשְׂאֵג "גִּבֹּר הַנְּחֹת כְּבָר?"
הַגְּבוּרָה הַכִּי גְדוּלָה שִׁיכֹוֶלָה לְהִיּוֹת לָךְ עֲכָשׁוּ הַיָּא
לְסָרֵב בְּצוּרָה מְנַמְסֵת לְחַבְדְּנִיק בְּרַחֻב.

יֵאִיר סִילְבֵּרְג

שְׁכָבוֹת הַבְּדִידוֹת מוֹל הַפְּלֵא

פְּזוּרֵת יְלָדִים שֶׁל בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה
חוֹצָה מְרַשֶּׁלֶת כָּל שַׁבַּת אֶת הַמִּפְתָּן
מֵעוֹלָם שֶׁשָּׁקַע וְאֵינָנו עוֹד
אֶל בַּיִת הַכְּנֶסֶת הַגָּדוֹל שֶׁל בְּרֶסֶלֶב.

נְבוֹאָה מְסֻתֶּפַחַת בְּגוֹף עֶקוּר, עֵטוּף בְּגִדֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ.
רֵיחַ הָעוֹלָם הָאֲחֵר דִּבֵּק בְּשַׁעַר הַחֶפּוּף,
דְּבָרִים שְׁמַיִם לֹא יְכוּלִים לְשִׁטֵּף.
מִיָּם יְכוּלִים לְשִׁטֵּף גּוֹף בּוֹרַח
מֵחוּף אֶל חוּף, מֵחוּף אֶל
חוּף

עַד בַּיִת הַכְּנֶסֶת הַגָּדוֹל.

שׁוֹשְׁנוֹת מִיָּם צְבֻעוֹנִיּוֹת מְטַפְסוֹת תַּחַת לְשׁוֹן,
בְּזוּיּוֹת הַפֶּה
נִתְיַב מִי מֶלֶח.
עַד הַלֵּב, תַּחַת עוֹר, תַּחַת חִלְצָה לְבָנָה,
שְׁכָבוֹת הַבְּדִידוֹת מוֹל הַפְּלֵא.

רוֹתֵי אֶרֶן

מִסְכַּת שְׁכָר וּמִסְכַּת בְּנִיִּים

הַתְּכַנְסֵנוּ כָּאֵן לְמִשְׁתָּה חֲכָמִים,
מִסְכַּת שְׁכָר וּמִסְכַּת בְּנִיִּים,
בְּמִסְרַת חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל וְחֲכָמֵי אֶתְוֹנָה,
כְּטוֹב לְבִי בִינִין וּבִיּאָרִים.
וְאִין כָּאֵן פּוֹלִיטִיקָה שֶׁל עֶסְקָנִים,
כְּלָם כָּאֵן מְתָרִים
עִם הַפּוֹרְצוֹת וְהַפּוֹרְצִים
בְּלֹא חֲשֵׁשׁ זְהוּתָנוֹת, מִשְׁטַר תְּקִינּוֹת
אוֹ קִדְשָׁה. בּוֹדְלָר חֵיב אֶת הַשְּׁכָרוֹת מִן הַשִּׁירָה
כְּעֶבֶד מִתְמַרְד אֶל מוֹל הַזְּמַן, אֲדוֹן נוֹרָא
הַמְתַּעַקֵּשׁ לְהַכְרִיעֵנוּ עַד עֶפְר.
אִפּוֹלוּ וּדְיוֹנִיסוֹס, לְחִיכֶם אֲנִי שׁוֹתָה.
אִינִי צְרִיכָה לְצַקֵּת אֱלוֹהִים לְכָל חֶסֶךְ בְּמַדְעִים
אוֹ הַעֲדָר בְּמִשְׁמָעוֹת. אֲנִי כּוֹפֵרֶת
בְּעֶקֶר הָעֵקָרִים בְּמַאֲבֵק כּוֹחוֹת עֲדִין מְאוֹד
עִם כּוֹס הַכְּסוּפִיִן. אֲנִי שׁוֹתָה
כְּדִי לְהַרְחִיב אֶת הַלֵּב, לְהַגְלֹת סוּדוֹת

מחשכתם, לאורר את המרתפים ממטענם,
עד שיצאו מלים מלע בערה,
בתחתיות כמו בעליונים,
הוגה דעות והגיונות,
עושה שירים וסערות
בכוס של יין.
למדתי מהחיים דבר או שנים.
דרינק נאה עושה את הזולת יפה.
אז שתו אתי, שגם אני אהיה
יפה מאוד בעיניכם.

הדרה לוי ארדי

אַל תִּשְׁלַח יָדְךָ

מִלְאָכִית בְּגֵרְבִיּוֹן לְבָן
בָּאָה אֵלָיו אֲנוּסָה
וְהִיָּה הַגֵּרְבִיּוֹן לְלְבוּשׁ הַיָּפֶה בְּעוֹלָם
שְׁנַתֵּן לְגִלָּל
וְאִזּוּ לְקִרָא בְּתוֹרָה זֹ
עַל אֶרֶץ הַתְּנִיחַ וְהַפְּלֵאוֹת.
סִכִּין שְׁקוּפָה רַחֲפָה מְעַלִּינוּ
כָּל אוֹתָם הַיָּמִים
וְרַק אֱלֹהִים לֹא אָמַר מְעוֹלָם
אַל תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל הַנְּעֹר
וְאַל תַּעַשׂ לָהּ מִהוּמָה

הַדָּסָה חוּהַ פְּרוּמֵר

צילום: הדסה חווה פחומר

מָה הַטֶּעַם

אִם לֹא תִטְעַם

זֶה לֹא יִכְאֹב

אָבֵל גַּם תָּמוּת מִבְּלִי לְדַעַת

מָה הַטֶּעַם

בַּת שֶׁבַע יִשְׂרָאֵל

מִי שֶׁעֲזַב

מִי שֶׁיָּצָא מֵהַחֹמוֹת,
מִי שֶׁעֲזַב אֶת בֵּיתוֹ וּמוֹלְדֹתוֹ וְחָצָה יַעַר גְּדוֹל,
מִי שֶׁרָאָה אֶת עֲרוֹת הַשָּׁמַיִם,
מִי שֶׁיָּדַע עֵמֶק תְּהוֹם ---
יִשָּׂא אֶת עֲצָמוֹ, נִפְשׁוֹ, לְבוֹ
אֶל חֵיק אֲהוּבָתוֹ,
וְיִבְטֵל מִלְבוֹ וְיִסִּיר מִמְּחֻשְׁבוֹתָיו
כָּל הַבְּלִי הָאָדָם, כָּל תַּעֲתוּעֵי עוֹלָם,
וְיֹאמֶר לָהּ; בְּגַעְגּוּעֶיךָ חַיִּי,
בְּגַעְגּוּעֶיךָ
חַיִּי.

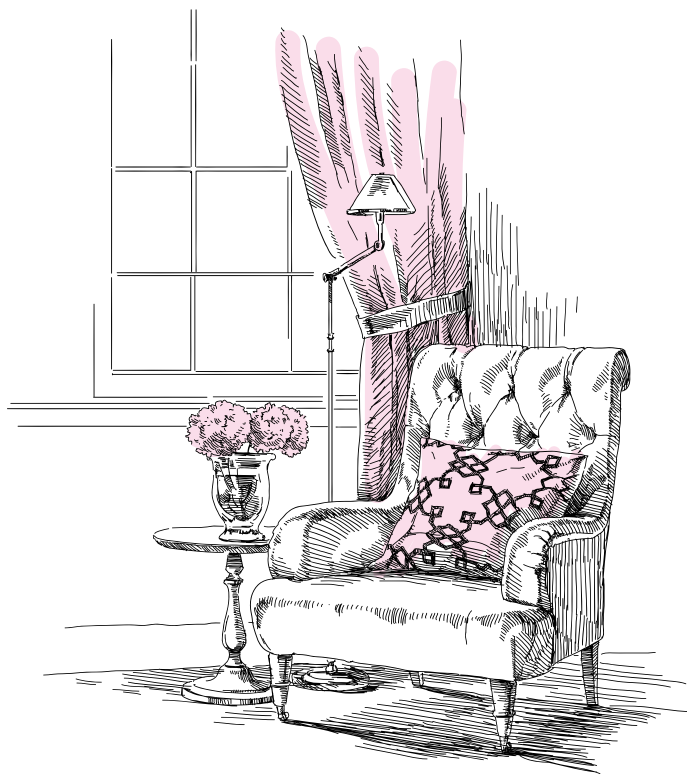
אבישלום פון שילוח

מתוך: שער האשפות
הוצאת בלימה לספרות יהודית רדיקלית,
ירושלים-ברלין (2023)

פּרָגְמַנְט

היפּי שְׂבִכְעוֹר
השְׁלֵמוֹת שְׂבִחְסוֹר הַשְׁלֵמוֹת
הַשְׂבֵּר שְׂבִאֲחוּי וְאַחוּד הַלְּבָבוֹת

רסל דיקשטיין

שער רביעי

בית

מִי בַּיִת

אֵין בִּי גַעגוע,
לוֹחֶשֶׁת לְעֶצְמִי
וְהֵד חֶצוֹף מְשִׁיב
גַעגוע
גַעגוע.

טוֹב לִי בְלִבְד.
לְבַד
לְבַד.

אֲנִי לְעֶצְמִי בַּיִת.
אֲנִי לְעֶצְמִי בַּיִת.

וּמִתּוֹךְ הָרִיק חוֹזֵר אֵלַי
מִי בַּיִת
מִי בַּיִת.

שרה פרבר

יָפוֹן

רָגְלֵי מִפְחָדוֹת לְהִיּוֹת אֵיפָה שְׂאִינִי
מִפְּאֵת הַזְּמַן
מִפְּאֵת חֲמִקְמִקוֹת הַרְגָּע
שְׂאִינִי זְכוּל לְהִיקְרָא "לְעוֹלָם"
בְּקִשְׁתִּי נִצַּח
אֶךְ עָלִי לְהַבִּין תְּחִלָּה יְסוּד וְחֶסֶד
כְּאֲבָה הַבִּינָה בְּרֵאשִׁי
וְכַתְּבֵתִי דְפִים מְלֵאִים בְּאֵלֶּה
מְסֻתָּרִים, מוֹאָרִים, חֲשׂוֹכִים
נוֹשְׂאֵי תְּפִלָּה
לְבֵית חֵם וְהַכָּרָה.

יעל זלמן

*

בְּאוֹתָם יָמִים הִלְכְנוּ בְּתוֹךְ הָאֲמֶת
כְּמוֹ שְׁהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ אֲרֻכָּה הַבֵּיתָה
הִיא אִז חֵן בְּשִׂאלוֹת שְׁלִי
חִיּוֹךְ בְּתִשׁוּבוֹת שְׁלֶךְ
וַיִּדְעֵנוּ הַרְבֵּה פְּסָגוֹת

הַיּוֹם הַבֵּית אֵינְנוּ, הַדֶּרֶךְ
עוֹדְנָה
וְאֵנְחָנוּ יוֹדְעִים הַרְבֵּה. הַרְבֵּה מְאוֹד.

שְׁנֵי קִפְלָן

מתוך גיליון 125 של כתב העת "הליקון" (2018).

חפשיה לאהב

ומבית הדין רצית שתצא אשה
שאפוטרופוס האל צועקים לה
”מאהבת, מאהבת, מאהבת”
והיא תלך בלב חפשי לאהב
בלי כבלי הנשואין
לצלקות הלב
שעקרו ממנה שנה אחר שנה
אהבה

נחמה ראקוב

וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי

בַּיּוֹם בּו שָׁבַת אֱלֹהִים מְכַל מְלֹאכְתּוֹ
אֲנִי עוֹשֶׂה אֶת כָּל מְלֹאכְתִּי
שֶׁלֹא הִסְפַּקְתִּי לַעֲשׂוֹת כָּל הַשְּׁבִיעִי
כִּי בָזַעַת אַפִּי , וְאִם אֵין אֲנִי לִי, וַיְהִי אֹר וְגו'.

הַדְרָה לֹוִין אַרְדִּי

חֶזֶק

הִיִּית כְּמוֹ הַר גֹּעַשׁ

שֶׁנִּרְגַע וּמִתְפָּרֵץ.

כְּמֵה יַפִּי,

הַדְּבוּר עַל אוֹדוֹתָיו מֵגִיעַ הַרְחֵק הַרְחֵק.

כְּמֵה חֶזֶק וְעֶצְמָה,

הַדְּבוּר עַל אוֹדוֹתֵיהֶם מֵגִיעַ הַרְחֵק הַרְחֵק.

גַּם הָרֶס,

גֹּעַשׁ.

הַשָּׁנִים, הַזְּמַן וְהַבְּגָרוֹת

לְמַדוֹ אוֹתָךְ וְגַם אֶת אֶת עֶצְמָךְ:

חֲלָשָׁה תִּבְיֵא לְהַתְּפָרְצוֹת עַל חַפִּים מִפֶּשַׁע.

חֶזֶק יִנְתֵּב אֶת הַבְּעֻבּוֹעַ לַעֲשֵׂהָ, לִיצִירָתִיּוֹת וּלְבַחֲרִירוֹת

הַנִּכּוֹנוֹת לָךְ.

תִּמְשִׁיכִי.

כְּמֵה טוֹב יֵשׁ בָּךְ.

הַדְּבוּר עַל אוֹדוֹתָיו מֵגִיעַ הַרְחֵק הַרְחֵק.

הַדָּס קַלִּיִּין

וּבְאַחֲרֵי־תֵי

בְּכֵת, אֱלֹקֵי,
נְחֹשׁוּלִי, סְעָרוֹת חֵי
שְׁקַפְלָתִי וְהִצְפַּנְתִּי
תַּחַת כּוֹבְעֵי

רְאִיתִיךָ מְשַׁחֲרֵר
שְׁעָרוֹת אֲשֶׁה רְכוֹת
וְעִכְבוֹת קְשִׁיחוֹת,
מְכַשֵּׁרֵן מֵעֵין הַמְשֻׁטֵּן
וּמִינֵי מְקַטְרָגִים

וּמְשַׁכְתָּנִי
אֶל חֶפֶת אֶהְבְּתֶךָ
בְּמִלּוֹתֶיךָ

אֲרַשְׁתֶּיךָ לִי לְעוֹלָם

וְהִשִּׁיבוֹתִי,

חֲבִיבֵי אֲנָתָא

אורית סרן

ה-תּוֹכַח

אֲשֶׁה תְּרַגֵּישׁ בּוֹדְדָה

עַד שֶׁתִּבְנֶה לְבַד,
בְּמוֹ יְדִיָּה וּבְעֶצְמָה,
סִכַּת קִבֵּעַ בְּתוֹכָהּ

שֵׁם תְּנִיחַ סִכְרְךָ עַל יְלָדִיָּה,
תִּשְׁכַּיֵּחַ שָׁנִים שְׁבָהֶן
יְלָדִיָּה לֹא שִׁמְחוּ בְּחִגּוֹם

תִּזְמַן אֵלֶיָּה אֲשִׁפִּיזִין
שְׁלֹא חִזּוּ בְּחֶרְפָּתָהּ,
תִּשְׁיֵב אֵלֶיָּה אֶת כּוֹחָהּ

וּתְנַחֵם אֶת אֱלֹהִים
כְּשֶׁלְּבוּ פִתְאוֹם יוֹפִיעַ
הֵיכָן שְׁשָׁנִים רַבּוֹת

לֹא בָכָה

אורית סרן

וְדַע שְׂמוֹצָא הָאָדָם מִן הַבְּרוֹז

וְדַע שְׂמוֹצָא הָאָדָם מִן הַבְּרוֹז

שְׁהַרִי כָּל יְמֵי מַגְעָגַע

וּמַתְגַּעְגַּע

לְפַעֲמִים אֶל עֲצָמוֹ

לְפַעֲמִים אֶל חֲבוּקָה שֶׁל אִמּוֹ

וּלְפַעֲמִים אֶל הַהִיא שְׁגָרְמָה

לְעוֹרוֹ לְסַמֵּר כְּמוֹ בְרוֹז

וּנְפָשׁוֹ מִשְׁתַּגְעָגַעַת אֵלָיָהּ

בְּמָקוֹם שְׂיוֹצָאִים בְּשֶׁאֵלָה עוֹמְדִים

כְּאֶשֶׁר שָׂרִים בְּלֵיל שַׁבָּת אַפּוֹף עַרְפְּלֵי גְוִינָט

יְהִי אֶכְסוּיָהּ נֶעַם שְׂאֲבָעַס

אֵין צְדִיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לְעַמֵּד

כִּי אֵין קְרוֹב יוֹתֵר מִלֵּב פּוֹעֵם

שְׁמַתְגַּעְגַּע

אֲבִישׁ לָשׁוֹם פּוֹן שִׁילוּחַ

מתוך: שובך האלה הגדולה

הוצאת הקלויז לשירה ואמנות ע"ש לאונרד כהן, (2017).

לרות

אני רוצה לכתב לך על ירושלים.
אני יודעת, שתינו יודעות אותה
את שעריה הקרועים בנו לרוחה
ומתכונצים לשמע סירנות אזעקה,
בכל קריאת חדשות או מבט במראה.
אני יודעת, אנחנו בנות ירושלים,
וידינו עצי הברושים של זלדה
אשר מתכוננים רק כלפי מעלה
וכונתם תמימה ושותקת.
והחומות העתיקות שהרוח טופחת עליהן
בקולות משנים, ובורות המים
שהקיץ לוגם מהם ועושה אור
ותהלוכות האנשים אשר
באים ובאים
מי כעולה לרגל ומי כעולה עולה
רות, תל אביב מכינה לנו גני שושנים לבשם
ומגדלות רמים לשכחה
ושדרות שמש ליפי.

אֲנַחְנוּ הוֹלְכוֹת בָּהּ וְשׁוֹתוֹת אֶת צְחוּקָה הַמְּתוּק.
אָבֵל, וְזֶה מָה שְׁאֲנִי רוֹצֶה לְכַתֵּב לָךְ -
כְּשֶׁאַתָּה נֹעָה אֲנִי רוֹאָה בְּךָ גַם אֶת
צְלָלֵי הַבְּרוּשִׁים, אֶת תְּהַלּוֹכַת הָעֵלְיָה,
אֶת הַשְּׁעָרִים,
וְלֹא שׁוֹכַחַת.

שני קפלן

ארגון 'יוצאים לשינוי' הוקם על ידי יוצאות ויוצאי החברה החרדית ולמען היוצאים. הארגון קם מתוך הצורך לקחת את גורלנו בידינו ולהוביל את עתידה של התנועה החברתית ההולכת וצומחת של יוצאות ויוצאי החברה החרדית העושים את מסעם להשתלבות בחברה בישראל

הארגון פועל להבטחת זכויות ליוצאי החברה החרדית, באמצעות פעילות מול קובעי מדיניות, פיתוח תוכניות והעלאת נושאים אלו למודעות הציבורית. הארגון דואג לסיוע לכל יוצא ויוצאת החברה החרדית ללא כל קשר ברמת דתיות או התניה אחרת.

ארגון 'יוצאים לשינוי' שם דגש על סיוע למדינה ולמוסדות ציבוריים בפיתוח והתאמת תוכניות ליוצאות והיוצאים, במטרה להקנות להם כלים שיאפשרו להם להתקיים, ליצור, להתקדם ולחיות בכוחות עצמם.

[לאתר יוצאים לשינוי](#)

יוצאים לשינוי
ארגון יוצאות ויוצאי החברה החרדית

